

Dragi ascultători, revenim la Habacuc și cred că putem afirma, fără să greșim că era un om al credinței. El a spus: “Voi sta la locul meu de strajă și mă voi așeza în turn ca să veghez și să văd ce-mi va spune Dumnezeu. Am încredere în Cel care deține cu adevărat răspunsul la întrebările mele.” Aceasta este o reflexie a credinței sale. Așa cum știm, credința joacă un rol important în ceea ce privește relația noastră cu Dumnezeu.

În Noul Testament citim: “Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui. Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că El răsplătește pe cei care Îl caută” (Evrei 11:6). Și “cel drept va trăi prin credința lui”.

Dragul meu prieten, Dumnezeu îți cere acum să vii la El și singura cale prin care poți veni la El este prin credință. Omul credinței primește viață prin credință, umblă prin credință și trece în veșnicie prin credință, nu prin capacitatea, calitățile sale.

Repet acest lucru: versetul 4 din capitolul 2 al cărții Habacuc prezintă cele două căi pe care poate merge omul. Domnul Isus pune aceeași problemă în termenii următori: “Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei care o află.” (Matei 7:13, 14).

Calea cea largă arată de fapt ca o pâlnie: este foarte largă la intrare, dar se micșorează treptat ajungând într-un singur loc, cel al distrugerii. Aceasta este soarta păcătosului necredincios.

Și calea cea îngustă este ca o pâlnie. În acest caz, intrarea este foarte îngustă. Domnul Isus a spus: “Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” De fapt, această intrare este atât de îngustă încât este reprezentată de o singură persoană. El este calea. Domnul Isus nu ne arată numai calea, El este calea. “Cine are pe Fiul are viața; cine nu are pe Fiul lui Dumnezeu nu are viața” (1 Ioan 5:12). Fie Îl aveți pe Hristos, fie nu-L aveți. Fie credeți în EL, fie nu credeți. Nu există cale de mijloc. Mântuirea voastră nu are nici o legătură cu trecerea prin vreo ceremonie, cu luarea vreunui angajament sau cu ridicarea mâinii la o întâlnire de evanghelizare. Mântuirea voastră depinde de relația pe care o aveți cu Domnul Isus Hristos. De aceea este o poartă strâmtă. Dumnezeu a dat lumii o singură cale. Problema este: ce vei face tu cu Isus Hristos care a murit pe cruce și a înviat din morți?

De aceea a spus Isus: “Strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și

puțini sunt cei care o află”. În cazul acesta se intră pe poarta îngustă, care este Hristos, dar după aceea calea nu se îngustează, ci se lărgeste. Isus a spus: “Eu am venit ca oile să aibă viață și s-o aibă din belșug.” Libertatea pe care o dă Domnul celor care sunt ai Săi este extraordinară!

Să vă dau un exemplu: consumul de alcool și de droguri poate părea unora ca o cale largă spre libertate, dar până la urmă aceasta se îngustează și finalul este distrugerea celui care a apucat pe ea. Am întrebat odată un alcoolic de ce nu renunță la băut. Răspunsul lui a fost: “Pot să mă las de băut oricând vreau!” Problema era că nu vroia cu adevărat să renunțe la băutură. Acel om a și murit din cauza alcoolului. Calea cea largă s-a îngustat până a dus la moarte.

Creștinul care a intrat pe poarta cea îngustă prin credința în Domnul Isus Hristos ca Mântuitor personal nu ajunge niciodată la un loc și mai îngust. El trăiește cu adevărat. Dacă vreți să trăiți cu adevărat, veniți la Hristos

Dar ce se întâmplă cu cei care “își îngâmfă sufletul” și nu sunt drepti? Nenorocirile descrise în continuare în capitolul 2 se referă la ei și în primul rând la babilonienii nemiloși care vor cuceri Iuda. Aceste nenorociri, introduce de interjecția “vai” sunt prezentate sistematic: adică, în cinci strofe a câte trei versete fiecare.

v.5 Ca și cel beat și semeț, cel mândru nu stă liniștit; ci își lărgeste gura ca locuința morților, este nesățios ca moartea așa că pe toate neamurile vrea să le strângă la el, și toate popoarele le trage la el.

Aici este vorba de babilonieni. La momentul acela Babilonul nu era încă națiunea puternică din vremea lui Daniel.

Prima acuzație este cea legată de beție și de trufie. “Cel mândru nu stă liniștit” – babilonienii abia așteptau să pornească la luptă și să mai cucerească vreun popor. “Pe toate neamurile vrea să le strângă la el și toate popoarele le trage la el” – aveau o ambiție puternică de a cuceri și nu erau mulțumiți niciodată. Continuau să atace națiune după națiune, adunând prăzi de război și captivi. Așa a ajuns Babilonul prima mare putere mondială. Dorința lor era să conducă lumea întreagă. Aceasta a fost ambiția altor câteva popoare. Aceasta a fost eroarea babilonienilor, dar și a unor popoare mult mai aproape de vremea noastră, care s-au imaginat conducătoare ale întregii lumi.

Observați că Dumnezeu menționează păcatul beției. Acesta apare de alte câteva ori în scrierile profeților: Amos, Ioel, Naum și acum, Habacuc. Naum spune clar că păcatul beției a dus la prăbușirea Asiriei. Amos ne spune că beția a fost păcatul care l-a determinat pe Dumnezeu să trimită împărăția din nord în captivitate. Acum Habacuc spune că beția va duce la distrugerea Babilonului.

Cu alte cuvinte, beția lucrează propria-i distrugere. Acesta era păcatul prezent din plin în Babilon. Citiți capitolul 5 din cartea lui Daniel în care este descris marele ospăț al lui Belșațar. Acea a fost noaptea căderii Babilonului. Motivul? Toți erau beți. A fost o noapte de desfrâu și beție. Babilonienii se simțeau în siguranță în cetatea lor cu fortificații.

Beția a dus și la căderea Romei. La circa 30 km depărtare de Roma, de-a lungul fluviului Tibru, cum mergi spre țărmul mării se află ruinele orașului antic Ostia. Acolo romanii organizau cunoscutele lor orgii; desfrâul și beția au fost cauzele care au dus la decăderea acestui oraș și la dispariția lui.

Din păcate, alcoolismul este o problemă neglijată și în țara noastră. Media de vârstă a celor dependenți de alcool a scăzut îngrijorător de mult, chiar până la vârsta primilor ani ai adolescenței.

În cartea profetului Habacuc, Dumnezeu spune că beția a dus la mândrie și i-a făcut pe oameni nesățioși ca locuința morților, doritori să acapareze totul. Cartea Proverbelor exprimă același lucru în felul următor: “Lipitoarea are două fiice: ‘Dă! Dă!’ Trei lucruri sunt nesățioase, patru lucruri nu zic niciodată ‘Destul’: Locuința morților, un pântec care nu poate purta copii, pământul, care nu este sătul de apă, și focul, care nu zice niciodată: ‘Destul!’” (Prov. 30:15, 16). Locuința morților, Șeolul, ocupă primul loc pe această listă. Habacuc folosește expresia: “Își lărgeste dorința ca Locuința morților”, care înseamnă tot că nu zice niciodată “Destul!”.

În continuare Dumnezeu spune care vor fi nenorocirile care se vor abate asupra Babilonului.

v.6 Nu va fi el de batjocura tuturor acestora, de răs și de pomină? Se va zice: „Vai de cel ce adună ce nu este al lui! Până când se va împovăra cu datorii?

Prima nenorocire vine din cauza faptului că babilonienii luau cu forța ce nu le aparținea. “Nu va fi el de batjocura tuturor acestora?” – aici e vorba probabil de toate neamurile victime ale agresiunii babilonienilor.

“Vai de cel ce adună ce nu este al lui! Până când se va împovăra cu datorii?” Una este să cumperi o proprietate, să plătești pentru ea, și alta este s-o iei prin forță. Dumnezeu pronunță o sentință împotriva acestei națiuni care vroia mereu mai mult și lua cu forța ce nu-i aparținea.

Dumnezeu a plănuisit ca omul să-și câștige existența cu sudoarea frunții. Dacă nu-ți câștigi existența cu sudoarea frunții, altcineva face acest lucru pentru tine. Babilonul vroia să muncească altcineva în locul lui pentru ca apoi să ia prin forță totul. Aceasta este prima nenorocire pe care o pregătește Dumnezeu pentru Babilon. Dumnezeu este drept și este îndreptățit să judece și să pedepsească în acest fel.

v.7 Nu se vor ridica deodată cei ce te-au împrumutat? Nu se vor trezi asupritorii tăi, și vei ajunge prada lor?

“Și vei ajunge prada lor” – acesta sete principiul conform căruia ce seamănă omul aceea va și secera. Dumnezeu spune: “Dacă tu iei un lucru care nu-ți aparține, într-un final îți va fi luat de altcineva.” De fapt, când medo-persanii au ajuns o națiune puternică au cucerit Babilonul. În timpul nopții, cursul Eufratului, care străbătea Babilonul, a fost deviat, astfel încât orașul, în loc să fie traversat de apă, era traversat de o albie de râu secată. Pe această albie secată a intrat generalul mezilor în fruntea armatei lui și a luat orașul prin surprindere.

v.8 Fiindcă ai jefuit multe neamuri, toată rămășița popoarelor te va jefui, din pricina vărsării sângelui oamenilor, din pricina silnicilor făcute în țară și împotriva cetății tuturor locuitorilor ei.

Omul este însetat de sânge și lacom; râvnește mereu la bunurile altuia. În versetele următoare este prezentată cea de-a doua nenorocire. Aceasta vine din cauză că babilonienii râvneau să adune cât mai multe și să ocupe poziții cât mai înalte, toate acestea pe nedrept, luând ce nu era al lor.

v.9-11 Vai de cel ce strânge câștiguri nelegiuite pentru casa lui, ca să-și așeze apoi cuibul într-un loc înalt, și să scape din mâna nenorocirii! Rușinea casei tale ți-ai croit, nimicind o mulțime de popoare, și împotriva ta însuși ai păcătuț. Căci piatra din mijlocul zidului strigă, și lemnul care leagă grinda îi răspunde.

Această dorință de a avea tot mai mult era un păcat al babilonienilor. Era o dorință rea pentru că ei își doreau ce nu era al lor. Dumnezeu ne spune să nu râvnim la bunul aproapelui nostru.

“Ca să-și așeze cuibul într-un loc înalt și să scape din mâna nenorocirii!” Aici Babilonul este comparat cu un vultur care crede că nimeni nu-i poate lovi cuibul.

“Rușinea casei tale ți-ai croit, nimicind o mulțime de popoare, și împotriva ta însuși ai păcătuț!” Babilonienii au adus asupra lor judecata lui Dumnezeu din cauza lăcomiei și a vărsării de sânge. Până și pietrele vor striga împotriva lor. Comparați această situație cu aceea din viața Domnului Isus când conducătorii religioși ai poporului lui Dumnezeu au încercat să reducă mulțimea la tăcere pentru că începuse să-l cânte “Osana” lui Isus. El a spus atunci: “Vă spun că dacă aceștia vor tăcea, pietrele vor striga!” (Luca 19:40).

Cea de-a treia nenorocire vine din cauza uciderilor, din cauza măcelurilor și a violenței:

v.12 Vai de cel ce zidește o cetate cu sânge, care întemeiază o cetate cu nelegiuire!

Aceasta a fost metoda distructivă care a dus la prosperitatea și înălțarea Babilonului. Babilonienii s-au îmbogățit prin războaie. Dacă ne gândim mai profund la istoria omenirii ajungem la concluzia că omul a trăit pe acest pământ într-un mod nesănătos. De fapt, în mai toate cazurile, oamenii au luat decizii greșite, convinși că au dreptate în ceea ce fac. Toți cei care au pornit războaie au gândit că au dreptate și că trebuie să lupte împotriva inamicilor lor. În această scurtă carte din Vechiul Testament citim despre judecata lui Dumnezeu asupra Babilonului, dar la fel de bine putem extinde această condamnare și asupra națiunilor moderne care au procedat la fel.

v.13 Iată, când Domnul oștirilor a hotărât lucrul acesta, popoarele se ostenesc pentru foc, și neamurile se trudesca degeaba.

Gândiți-vă la toate eforturile inutile ale marilor popoare din trecut. În loc să construiască, ele au depus mai multe eforturi pentru a distruge. Grecia, de exemplu, deși are acele ruine frumoase, deși au rămas din antichitate statui, lucrări de artă, lucrări literare de excepție, grecii au petrecut destul de mult timp din vremea lor de glorie atacând și distrugându-i pe alții. Dacă urmăriți marșul lui Alexandru cel Mare în Asia, veți observa că nu a făcut altceva decât să distrugă cetate după cetate. La fel au procedat și babilonienii despre care profetește Habacuc.

v.14 Căci pământul va fi plin de cunoștința salvei Domnului, ca fundul mării de apele care-l acopăr.

Acesta este scopul îndepărtat spre care Se îndreaptă Dumnezeu și care va fi împlinit atunci când Domnul Isus Hristos va reveni pe pământ (vezi Isaia 11:9).

v.15 Vai de cel ce dă aproapelui său să bea, vai de tine care îi torni băutură spumoasă și-l amețești, ca să-i vezi goliciunea!

Este o diferență între ce scrie aici despre băutură și ce scria în versetul 5. Acolo era vorba de beția cuiva care alegea să bea, aici este vorba de a îmbăta pe cineva "ca să-i vezi goliciunea"! Adevărul tragic este că alcoolul consumat în exces duce inevitabil și la imoralitate sexuală. Alcoolul consumat în exces îl face pe om să comită păcate sau să facă greșeli pe care probabil că altfel nu le-ar fi făcut.

Am vorbit cu un reprezentant al unei mari companii internaționale care mi-a spus că au angajat oameni care să observe dacă vreunii dintre lucrătorii lor au probleme cu băutura. Acești specialiști au metode prin care își dau seama când cineva începe să bea prea mult. Bineînțeles că apar consecințe în randamentul dat la locul de muncă. Se merge până acolo încât angajatul respectiv este urmărit seara să se vadă dacă se duce într-un local să bea sau chiar se cere cooperarea soției. Pentru că e vorba de oameni valoroși,

rezultatul nu este concedierea lor, ci oferirea de sfaturi, consiliere, ajutor pentru a se lăsa de băut. Dar știți ce este nebunesc în toată această chestiune?

Pe de o parte, aceste companii organizează cocktailuri unde se oferă băuturi alcoolice și mulți se îmbată, iar pe de altă parte angajează oameni care să supravegheze dacă angajații lor beau prea mult! Este ca și cum ai aduce la spital oameni sănătoși, i-ai infesta cu un microb, după care i-ai trata de boala pe care au căpătat-o!

Dumnezeu îi acuză pe babilonieni: “Pe lângă faptul că voi sunteți niște bețivi, îi mai îmbătați și pe alții!”

Cunosc un cuplu de lucrători creștini lucrează cu tineri dependenți de droguri. Ei mi-au spus că mulți dintre acești tineri provin din familii în care consumul de băuturi alcoolice tari era un obicei la fel ca ieșitul la plimbare pentru alții. Dacă mama și tata pot să bea și să-și vadă de viața lor, eu de ce să nu pot să-mi iau în continuare drogurile? Aceasta era întrebarea juniorului. Aș vrea să am un răspuns potrivit pentru această întrebare. Tot ce pot să spun este că acei părinți poartă răspunderea pentru faptul că fiul lor consumă droguri. Alcoolul este tot un drog. Din păcate problema abuzului de alcool nu este tratată cu importanța cuvenită. Înainte de-a ajunge la droguri, tânărul va bea pentru că băutura este mult mai la îndemână, în cele mai multe cazuri chiar în propria casă. Știu că nu se vorbește despre aceste lucruri și că dacă le abordezi nu-ți crește cota de popularitate, dar nu ne ajută la nimic să negăm realitatea. La urma urmei, nici Habacuc nu a fost un personaj îndrăgit în vremea sa, cu siguranță nu în Babilonul despre care spunea aceste lucruri. Dumnezeu condamnă beția, dar și acțiunea de a-i face pe alții bețivi turnându-le să bea.

Așa cum am spus, consumul de alcool duce la imoralitate crasă:

v.16 Te vei sătura de rușine în loc de slavă; bea și tu, și desvelește-te! Îți va veni și ție rândul să iei paharul din dreapta Domnului, și va veni rușinea peste slava ta.

Alcoolismul duce la imoralitate, la divorț, la dezbinarea familiei. Alcoolismul duce la o viață de păcat. Dumnezeu spune foarte clar: “Voi distruge Babilonul din cauza acestor păcate.”

v.17 Căci silniciile făcute împotriva Libanului vor cădea asupra ta, și pustiirile fiarelor te vor îngrozi, pentru vărsarea sângelui oamenilor, și silniciile făcute în țară, împotriva cetății și împotriva tuturor locuitorilor ei.

Violența este o altă roadă a alcoolismului. Tot felul de alte păcate apar ca rezultat al consumului de alcool. Drogurile, imoralitatea sexuală, rata mare a divorțurilor – toate aceste păcate prezente din ce în ce mai mult în societatea noastră au luat amploare din cauza indulgenței cu care a fost și este privit consumul de alcool.

Acestea au fost cele patru nenorociri prezentate de profet. O să vedem data viitoare care este cea de-a cincea. Vreau doar să vă spun că prin ea Dumnezeu condamnă cel mai mare păcat.

Fie ca noi să luăm seama la felul de viață pe care-l ducem și să-l onorăm pe Dumnezeu prin ea!

Fiți binecuvântați